

Dr. Zora Hesová: Posudek oponenta bakalářské práce

Bc. Jiří Hrubý: Strukturální moc Evropské Unie v Magrebu

Téma:

Bakalářská práce má dvě témata: obecně pojednává o formách diplomacie a společné zahraniční politice EU, resp. popisuje různé nástroje zahraniční politiky EU. Druhým tématem jsou konkrétní nástroje ve vztahu k Magrebu, tedy Libyi, Alžírsku, Tunisku a Maroku. Blíže se věnuje pojmu „strukturální moci“.

Práce si klade za cíl definovat „strukturální moc EU“ a analyzovat ji ve vztahu k Magrebu. Ukazuje specifitu představuje EU jako zahraničněpolitického aktéra sui generis, popisuje prostředky tzv. strukturální moci a analyzuje její prostředky a dopady v Magrebu.

Způsob zpracování:

Ze dvou zmíněných cílů splňuje bakalářská práce dobře ten první, méně dobře druhý. Autor věnuje více než polovinu práce popisu vývoje konceptů a nástrojů společné zahraniční politiky EU, věnuje se široce úvodu do teorií a konceptů zahraniční politiky, diplomacie, věnuje se extensivně rozvoji zahraničně-politických orgánů EU. Co se týká nástrojů strukturální politiky, i zde autor popisuje různé nástroje a teoretické možnosti realizace tzv. strukturální moci EU. Přehledným, detailním a vyváženým způsobem ukazuje silné stránky i institucionální slabiny SPZ EU.

Co se týká analýzy a v úvodu avizované kritiky strukturálních aspektů zahraniční politiky EU, neprovádí autor téměř žádnou analýzu. Omezuje se na popis nástrojů, vyčísluje vynaložené prostředky v různých programech, poté na popis vztahů mezi EU a jednotlivými zeměmi Magrebu. Konstatuje několikrát neúspěch strukturální politiky bez toho, aby konkrétněji popsal cíle jednotlivých programů a kriticky je zvážil a až na konci vyslovil verdikt o úspěchu či neúspěchu. Téma je jistě velmi obtížné, autor neúspěch je zmiňuje také bez udání významné reference či autoritativní analýzy s podobnou konstatací. Autor sice zmiňuje i obecné faktory neúspěchu (arabské jako, „islám“, islamismus“, konkurence ze strany alternativních mocenských center, nekoherenci programů, problémy tzv. alignementu atd.), zmiňuje je ale pouze obecně, ne ve vztahu ke konkrétním politikám a jejím cílům. Podobně obecně zmiňuje tzv. arabské jaro jako faktor neúspěchu – ale i jako příležitost. Zcela se vyhl velké debatě o efektivitě tzv. kondicionality, i když ji zmiňuje. Jakkoli je možné v závěrech s autorem souhlasit, nedodal dostatečné argumenty pro své závěry.

Obecně

Autor prokázal znalost institucí EU, teoretických diskusí týkajících se zahraniční politiky a schopnost abstraktně zpracovat složité téma za dodržení všech náležitých předpokladů. Práce je po formální stránce psaná výborně, s četnými a relevantními odkazy k literatuře. Po obsahové stránce autor prokazuje znalost debat o SZP EU.

Bohužel ale nedostal svého předsevzetí a nepředložil analýzu: v teoretické části autor postupuje velmi pečlivě, druhá část je výrazně povrchnější, nenabízí hlubší analýzu. Zajímavější výstavba práce by byla opačná: definovat strukturální moc a její prostředky, analyzovat několik příkladů zahraniční politiky v Magrebu (např. demokratizace v Tunisku, obchodní a bezpečnostní spolupráce z Marokem, příklady tzv. kondicionality), zhodnotit je, potom je zasadit do kontextu dvou desetiletí středozemní zahraniční politiky a zhodnotit aktuální pokrok či neúspěch vynaložených prostředků a potom uzavřít tam, kde autor začal: charakteristikou typu zahraničněpolitického aktéra jakým je EU.

Práci doporučuji k obhajobě, navrhuji hodnocení velmi dobře.

Zora Hesová, v Praze 7. 6. 2018